



Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ

Τριμηνιαία έκδοσις
ὁρθοδόξου μαρτυρίας

ΕΤΟΣ Ζ'

Ἀπρίλιος 1985

Ἀρ. Φύλλου 32

Ἱ. Μανὴ Ἑσφιγμένου.

Ἀγ. Ὅρος - 24 Ἰαν. '85. Ἀρ. Πρωτ. 13

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΜΠΑΝΤΑ ΤΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΑΟΝ

«Τὸν πάπα νὰ καταρᾶσθε» αὐτὸς θὰ εἶ-
ναι ἡ αἰτία ὄλων τῶν κακῶν».

(Ἀγ. Κοσμᾶς Αἰτωλὸς ὁ Ἰσαπόστολος).

Διὰ τῆς παρούσης ἡμῶν ἐπιστολῆς φέρομεν εἰς
γνώσιν ὑμῶν, ὅτι κατὰ δημοσιογραφικὰς πληροφορί-
ας ὁ αἰρετικὸς Πάπας Ρώμης Ἰωάννης - Παῦλος καὶ
ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Κων. πόλεως Δημήτριος
ὁ Α' πρόκειται νὰ συναντηθοῦν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην
τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1985, προσκεκλημένοι ἐπισήμως, ὅ-
πως ἀνέγραψεν ἡ Ἑφημερίς ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΤΥΠΙΑ τῆς
16.10.1984, στὰ πλαίσια τῆς Ἑκθεσὶς «Φιλοξενία 85»
ποῦ θὰ πραγματοποιηθῇ ἀπὸ 24 - 28 Ἀπριλίου στὴν
Θεσ. νίκην, ἀπὸ τὸν Γενικὸν Γραμματέα τοῦ Ε.Ο.Τ.
κ. Ν. Σκουλάν καὶ τὸν Πρόεδρον τῆς Δ.Ε.Θ. κ. Α.
Κούρτην. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συναντήσεώς των
οἱ ἀνωτέρω Ἐκκλησιαστικοὶ ἡγέται τῆς Ὁρθοδόξου
καὶ Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας θὰ ἔχουν συνομιλί-
ας διὰ τὴν προσέγγισιν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν.

Ἀδελφοὶ Ἕλληνες καὶ Χριστιανοὶ Ὁρθόδοξοι.

Ὁ ἐρχομὸς τοῦ Ἀντιχρίστου Πάπα εἰς τὴν Ὁρ-
θόδοξον Ἑλλάδα μας σημαίνει ἀσέβειαν πρὸς τὰ ἑλ-
ληνικά θύματα τοῦ Παπισμοῦ. Ἀληθῶς ὁ Πάπας εἶ-
ναι Ἀντίχριστος, αὐτὸς δηλαδὴ ποῦ ἐναν-
τιοῦται εἰς τὸν Χριστὸν καὶ φρονεῖ τὰ ἀντίθετα πρὸς
Αὐτόν.

Ὁ Παπισμὸς εἶναι ὁλοκληρωτικὸν καθεστῶς, ὅ-
πως ὁ Κομμουνισμὸς, ὁ Φασισμὸς, ὁ Ναζισμὸς, καὶ
προσπαθεῖ εἰς τὰς ἡμέρας μας νὰ προωθήσῃ τὰ σκο-
τεινὰ σχέδιά του πρὸς κατάρκτησιν τῆς Οἰκουμένης.
Ὁμιλεῖ δι' «Ἐνωσιν» καὶ «Διάλογον ἀγάπης», χωρὶς
ὅμως εἰλικρίνεια, χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἔνδειξιν πα-
ραιτήσεως ἀπὸ τὰς Ἀντιχρίστους κακοδοξίας του.
Πεισματικῶς ἀμετακίνητος ὁ Παπισμὸς στὸ «Ἀλάθη-
τον» τοῦ αἰρετικοῦ Πάπα, ἐπιδιώκει Διάλογον, οὐχὶ
μετανοίας, ἀλλὰ εὐκαιρίαν διὰ νὰ μᾶς πείσῃ ὅτι κα-
τέχει τὴν ἀλήθειαν.

Ἀπώτερος σκοπὸς τοῦ Παπισμοῦ εἶναι ἕνας. Νὰ
παγιδεύσῃ τὴν Ὁρθοδοξίαν, νὰ τὴν ἐκτρέψῃ ἀπὸ τὴν
πορείαν της, νὰ προκαλέσῃ εἰς αὐτὴν σάλον, διχα-
σμόν καὶ νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ τὸ σχέδιον αὐτὸ καὶ νὰ

τὴν ἀπορροφήσῃ.

Ἀντιπρόσωπος τοῦ Βατικανοῦ ἐδήλωσεν τὸ ἔτος
1969 τὰ ἑξῆς: «Τὴν Ἐνωση τὴν ἐννοοῦν οἱ μὲν Ὁρ-
θόδοξοι σὰν συμπλησιασμό, ἡμεῖς ὅμως ὑπὸ ἕνα Πά-
πα»!

Τὴν ὑποταγὴ τῆς Ὁρθοδοξίας στὸν Πάπα ἐπα-
δίωκε ἀνέκαθεν ὁ Παπισμὸς καὶ διὰ τὸν σκοπὸν αὐ-
τὸν ἐχρησιμοποίησεν τὰ πάντα. Καὶ δόλον καὶ ὑπο-
κρισίαν καὶ ἐκβιασμόν καὶ διπλωματικὰς ἐπεμβάσεις
καὶ ἀπειλὰς καὶ ἐγκλήματα!

Ὁ αἰμύνηστος Σέρβος Ἀρχιμ. Ἰουστίνος Πόπο-
βιτς, Καθηγητὴς τῆς Δογματικῆς τοῦ Πανεπιστημίου
Βελιγραδίου, εἰς τὸ Βιβλίον του «Ἀνθρώπος καὶ Θε-
άνθρωπος» γράφει τὰ ἑξῆς μεταξὺ τῶν ἄλλων περὶ
τοῦ Πάπα: «Τὸ Δόγμα περὶ τοῦ ἀλαθήτου τοῦ Πάπα
εἶναι Νιτσεϊκὴ κατάφασις «JA - SAGUNG» εἰς ὁλό-
κληρον τὴν Δημιουργίαν τοῦ Εὐρωπαϊοῦ οὐμανιστι-
κοῦ ἀνθρώπου. «JA - SAGUNG» εἰς τὴν κολτοῦραν
καὶ τὸν πολιτισμόν του, ποῦ καὶ τὰ δύο εἶναι καὶ ὡς
πρὸς τοὺς σκοποὺς καὶ ὡς πρὸς τὰς μεθόδους μᾶλ-
λον εἰδωλολατρικά καὶ πολυθεϊστικά. Εὐαγγέλιον καὶ
ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ εἶναι: «Ζητεῖτε πρῶτον τὴν
Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ
ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν». (Ματθαῖος ΣΤ'
33)... Δι' αὐτὸ εἰς τὸ οὐμανιστικὸν Βασίλειον τὴν θέ-
σιν τοῦ Θεοῦ τὴν κατέχει ὁ VICARIUS CHRIS-
TI, ὁ δὲ Θεάνθρωπος ἔχει ἐξορισθῇ εἰς τὸν οὐρανόν.
Τοῦτο ἀποτελεῖ ἀσφαλῶς ἰδιόμορφον ἀποσάρκωσιν
τοῦ Θεοῦ Χριστοῦ. Δὲν εἶναι ἔτσι;

» Διὰ τοῦ Δόγματος περὶ τοῦ Ἀλαθήτου, σφετε-
ρισθεὶς ὑπὲρ ἑαυτοῦ, δηλαδὴ ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπου, ὅ-
λην τὴν ἐξουσίαν καὶ ὅλα τὰ δικαιώματα, ποῦ ἀνή-
κουν μόνον εἰς τὸν Θεάνθρωπον Κύριον, ὁ Πάπας αὐ-
τοανκηρύχθη εἰς τὴν πραγματικότητα Ἐκκλησία ἐν
τῇ Παπικῇ ἐκκλησίᾳ, ἔγινεν ἐν αὐτῇ τὰ πάντα ἐν πᾶ-
σιν. Ἰδιόμορφος Παντοκράτωρ. Διὰ τοῦτο τὸ Δόγμα
περὶ τοῦ Ἀλαθήτου τοῦ Πάπα ἀπέβη τὸ κεντρικόν

Δόγμα του Παπισμού. Καί ο Πάπας δέν δύναται νά τό άποκηρύξη μέ κανέναν τρόπον, έως ότου θά είναι Πάπας του Ούμανιστικού Παπισμού.

» Είς την 'Ιστορίαν του άνθρωπίνου γένους υπάρχουν 3 κυρίως πώσεις: Του 'Αδάμ, του 'Ιούδα, του Πάπα. 'Η ουσία της πώσεως είς την άμαρτίαν είναι πάντοτε ή ίδια: Τό νά θέλη κανείς νά γίνη καλός διά του έαυτού του· τό νά θέλη κανείς νά γίνη τελειός διά του έαυτού του· τό νά θέλη κανείς νά γίνη Θεός διά του έαυτού του. 'Αλλά τοιουτοτρόπως ο άνθρωπος άσυναίσθητως έξισούται μέ τόν Διάβολον...» (Αθήναι 1969, σ. 151 - 1).

Τί είναι όμως ο Παπισμός; Φοβερά αίρεσις. Φρικτή άπουστασία. Μετέτρεψε την 'Εκκλησία του Χριστού είς κοσμικήν Βασιλείαν. 'Υποκατέστησε τόν Θεάνθρωπο Χριστό, μέ τόν άνθρωπο Πάπα, έδίωξε τόν Χριστό από Αρχηγόν της 'Εκκλησίας καί είς την θέσιν του ύψωσε τόν Πάπα, ο Πάπας αυτόανακηρύχθηκε άλάθητος καί πήρε θέσιν ως Θεός.

Παρεποίησεν ο Παπισμός τόν Χριστιανισμόν. Διέστρεψε την διδασκαλίαν του Χριστού, άλλοίωσε τό Σύμβολον της Πίστεως καί έδημιούργησε ένα παραποιημένον Χριστιανισμόν.

«1. 'Η 'Ορθόδοξος 'Εκκλησία μας, ή όποία είναι Μία, 'Αγία, Καθολική καί 'Αποστολική 'Εκκλησία του Χριστού, δέεται καί παρακαλεί άδιαλείπτως πρός τόν Θεάνθρωπον Κύριόν μας ύπέρ της τών πάντων 'Ενώσεως καί διαλέγεται μετά πάντων τών καλής πίστεως έτεροδόξων διά την επανένωσιν πάντων τών Χριστιανών εν άληθεία καί 'Ορθοδοξία.

2. 'Ο Παπισμός άντιθέτως δέν έπιθυμεί άληθή Θεολογικόν Διάλογον μετά τών 'Ορθοδόξων. Πριν ή άρχίση ο λεγόμενος Θεολογικός διάλογος, τόν κατέστησε άνευ άντικειμένου. Διά κατηγορηματικών δηλώσεων διεκήρυξεν ότι ουδεμίαν δέχεται συζήτησιν ή παρέκκλισιν ή συμβιβασμόν επί τών θεμελιωδών Δογματικών διαφορών μεταξύ 'Ορθοδοξίας καί Παπισμού καί μάλιστα του Πάπικου 'Αλαθήτου καί πρωτείου 'Εξουσίας.

4. Τόσον ο λεγόμενος Διάλογος της 'Αγάπης όσον καί ο Θεολογικός λεγόμενος Διάλογος ουδεμίαν σχέση έχουν μέ την άληθή αγάπην καί την αλήθειαν. Είναι πλεκτάνα καί τεχνάσματα της Βατικανείου Διπλωματίας διά την εύχερεστέραν καί άποτελεσματικώτεραν ύποταγήν τών 'Ορθοδόξων είς την Παπικήν αίρεσιν».

(Ψήφισμα Π.Ε.Θ. 18ης Μαΐου 1980)

'Ο Ρωμαιοκαθολικός μέ πρότυπον την Ρωμαϊκήν Αυτόκατορίαν έγινε πολιτική δύναμις καί έτσι δραστηριοποιείται είς Παγκόσμιον κλίμακα. Λειτουργεί σαν κοσμικόν Κράτος καί όνειρόν του είναι νά κυριαρχήσιν του κόσμου καί κυρίως της 'Ορθοδόξας.

'Ο 'Αγιος Νεκτάριος 'Επίσκοπος Πενταπόλεως καί Αιγίνης ο Θαυματουργός έγραφε διά τούς Παπικούς: «Τά πάντα έσοφίσθησαν, τά πάντα έδρασαν, όπως αναδείξωσι τούς Πάπας ήγεμόνας της 'Εκκλησίας καί τυράννους της Οικουμένης».

'Η πρόσφατος συνάντησις του Πρωθυπουργού της 'Ελλάδος κ. 'Ανδρέου Πάπανδρέου μέ τόν αίρετικό Πάπα 'Ιωάννη - Παύλο τόν Β' είς τό Βατικανόν τό

Σάββατον 1.12.1984 έπισημοποιεί δυστυχώς τάς κυ- κλοφορούσας φήμας είς τρόπον ώστε νά μεθοδευτή ή διά έπίσκεψιν του Παπα είς την 'Ορθόδοξον 'Ελλάδα, δια- λόγους άναποδόσεως καί άθροφροσύνης μέ σύντα την μον έπίσκεψιν του Πάπα είς την 'Αθήνα ή είς την Θεσσαλονίκην.

Δυνάμεις σκοτεινές έχουν έπιστρατεύσει διά τόν σκοπόν αυτόν τά πάντα: Συμπόσια καί Συνέδρια, Προσπάθειες διά καθιέρωσιν κοινού έορτασμού τών Πάσχα Θεολογικές συζητήσεις μέ Θεολόγους φιλενωτικούς Διπλωματία καί πολιτική.

Δυνάμεις σκοτεινές πού έχθρεύονται την 'Ορθόδοξίαν καί την 'Ελλάδα πιστεύουν ότι δύναται νά κάμουν την 'Εκκλησίαν έρμαιον είς πολιτικές δυνάμεις καί σκοπιμότητας του κόσμου τούτου. Νομίζουν ότι μπορούν νά κάμουν ένα είδος Θρησκευτικού ΝΑΤΟ, ένα Θρησκευτικώς ενωμένον λαόν της Εύρώπης Δέν μπορούν όμως νά καταλάβουν ότι 'Ενωσις είς τά της πίστεως δέν σημαίνει συγκόλλησιν πού έπιβά- λουν αί έγκόσμαι σκοπιμότητες.

Διά νά μήν νομισθώμεν υπό τινων Φιλοπαπικών αδιάλακτοι καί φανατικοί κατά του Παπισμού, θεω- ρώμεν έπιβεβλημένον χάριν της άληθείας νά αναφερ- θώμεν είς την 'Ιστορίαν καί νά άντλήσωμεν έξ αυτής ζωντανά γεγονότα, πού θά μάς άποδείξουν περιτρώ- νως τά φρικτά έγκλήματα του Παπισμού κατά τών 'Ορθοδόξων.

Μετά την προδοτικήν Σύνοδον της Λυών κατά τό 1274 μ.Χ. ο προδότης 'Ενωτικός Πατριάρχης 'Ιωάννης Βέκκος υπό την προστασίαν του Αυτόκράτορος Μιχαήλ Η' του Παλαιολόγου ήθέλησε νά έπιβάλη είς τούς 'Αγιορείτας Πατέρας: 1) Τό Πρωτεϊόν του Πάπα. 2) Τό μνημόσυνον αυτού καί 3) Τό 'Εκκλητον, πράγμα τό όποϊόν δέν έδέχθησαν οί περισσότεροι 'Αγιορείται - έξαιρέσει ένίων προδοτών χαρακτηριστι- κώς τιμωρηθέντων υπό της Θείας Δικαιοσύνης διά Θείκων σημείων ύποστάντες μαρτυρικόν θάνατον.

'Επίσης πολλά ύπήρξαν τά θύματα τών 'Ιησού τών καί τών άλλων Παπικών Ταγμάτων του Παπισμού, τά όποια υπό την άνοχήν τών Τούρκων έφόνευον τά άθώα θύματα έκ τών 'Ορθοδόξων Χριστιανών.

'Ο Πάπας όταν έπληροφορήθη την καταστροφήν της Μικράς 'Ασίας κατά τό 1922 απέστειλεν συγχαρητήριον Τηλεγράφημα είς τόν Μουσταφά Κεμάλ Πάσά διά την καταστροφήν του Μικρασιατικού 'Ορθόδοξου 'Ελληνισμού!

Τό 1941 οί Γερμανοίταλοι έπιτίθενται κατά της Γιουγκοσλαβίας· οί Κροάται επαναστατούν καί τοποθετείται ως 'Αρχηγός Κράτους μέ την εύλογίαν του Πάπα καί του Μουσουλίνι ο 'Αντε Πάβελιτς. Εισβά- λουν άμέσως μέσα είς την Κροατίαν καί Σλοβενίαν Στρατιωτικά μονάδες καί αρχίζουν τάς έκκαθαρίσεις. «Όλοι οί εκεί εύρισκόμενοι 'Ορθόδοξοι ιερείς έκτε- λούνται, κατόπιν όλοι οί 'Ορθόδοξοι Χριστιανοί έρω- τώνται εάν έπιθυμούν νά γίνουν Καθολικοί διά νά γλυ- τώσουν. 'Η άπάντησις είναι μία: «Ο χ ι θ έ λ ο μ ε ν ν ά ά π ο θ ά ν ω μ ε ν μέ τήν 'Ο ρ θ ό δ ο ξ ο ν π ί σ τ ι ν τ ω ν π ρ ο γ ό ν ω ν μ α ς». Τό αυτό λέγουν καί τά μικρά παιδιά τών

Σχολείων» ή απόκρισις είναι ή ίδια. Τότε δίδεται τό σύθημα της γενικής σφαγής. Όκτακόσιοι χιλιάδες (800.000) Όρθόδοξοι σφάζονται κατόπιν θασάνων και υπό την επίβλεψιν στρατιωτικών Καθολικών! Αυτή είναι ή μεγαλύτερα σφαγή Όρθοδόξων από των χρόνων της ελεύσεως του Κυρίου ήμών Ιησού Χριστού επ' όφελεία του Παπισμού.

Τό άληθινό προσωπείο του Παπισμού τό ξεσκεπάσε τον Μάιο του 1969 ό Μητροπολίτης Πράγας και πάσης Τσεχοσλαβακίας Δ ω ρ ο θ ο σ σ την Ακαδημία Έπιστημών της Σόφιας. Όταν κατακτήθηκε ή Τσεχοσλαβακία από τους Ρώσους, οι Ούνιται Παπικοί έπέτεθησαν με πρωτοφανή άγριότητα έναντι των Όρθοδόξων Χριστιανών.

Αυτοί λοιπόν είναι οι Παπικοί που μας όμιλούν δι' άγάπην και ένωσιν. Και με αυτούς θέλει να μας ένωση και ή Ε.Ο.Κ. (Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότης). Εύρισκόμεθα εμπροσθεν εις μεθοδευμένον σχέδιον πολέμου της Όρθοδόξου πίστεως μας και της Παραδόσεώς μας. Ό Όρθόδοξος Έλληνικός λαός, ό φύλακας της πίστεως, πρέπει να άγρυπνή. Κληρος και λαός καλούνται να άντισταθούν στα καταλυτικά σχέδια του Παπισμού. Εις την Ό ρ θ ο ξ ι α ν λοιπόν που φυλάττει άχραντη την Όμολογία της Πίστεως, πρέπει να κρατηθώμεν όλοι οι πιστοί ώσαν τό στρείδι στην πέτρα δια να σωθώμεν. Έκεί που σώζεται ή άνωμος ένότης της πίστεως, μέσα στο φρούριο αυτό της Όρθοδόξου Έκκλησίας, πρέπει να άγωνισθώ ό Χριστιανός.

Έχομεν ιερών καθήκον και έπιτακτικήν υποχρέωσιν να κρατήσωμεν άκκληϊδωτον την Όρθόδοξον πίστιν μας από τον Άντίχριστον Παπισμόν. Έχομεν ιερών καθήκον να άγωνισθώμεν παντί σθένει υπέρ της

Όρθοδόξου Έκκλησίας μας. Διότι δέν πρέπει να λησμονώμεν, ότι ή Όρθοδοξία είναι τό κέντρον και ή ούσια της Δυνάμεως του Έλληνικού Έθνους. Η Όρθοδοξία είναι ή πανίσχυρος σπονδυλική στήλη του Έθνους ήμών.

Είναι πράγματι μέγιστον προνόμιον και ύψιστη δωρεά ούχι μόνον να ακολουθη κανείς την Όρθοδοξίαν εις την παρούσαν πρόσκαιρον ζωήν του μαζί με τά άναρίθμητα τάγματα των Θεοφόρων Πατέρων, των έγκρατευτών, των άσκητών, των Όμολογητών και καλλινίκων Μαρτύρων, αλλά και να πάσχη χάριν του γλυκυτάτου μας Ιησού, του Έπουρανίου Βασιλέως, του δεσπόζοντος πάσης της κτίσεως και ό όποιος είναι «Ό Βασιλεύς των βασιλευόντων» και Κύριος των κυριευόντων», και ό όποιος «έξήλθεν νικών και ίνα νικήση» (Αποκάλυψις ΣΤ' 2).

Από τά θάθη των αίωνων άκούγεται εις τά ώτα μας τό έγερτήριον σάλπισμα, ως υπόσχεσις και εύχή προς τον Κύριον, οι άθάνατοι λόγοι του προμάχου της Όρθοδοξίας Ιωσήφ του Βρυενίου:

«Ούκ άρνησόμεθά Σε, φίλη Όρθοδοξία, ού ψευσόμεθά Σε, Πατροπαράδοτον Σέβας. Έν Σοι έγεννήθην, έν Σοι ζώμεν και έν Σοι κοιμηθισόμεθα.

Εί δε και καλέσει καιρός και μυριάκις υπέρ Σου τεθηξόμεθα».

Έπί δε τούτοις διατελούμεν

Μετά πατρικών εύχών και εύλογιών

διάπυρος προς Κύριον εύχέτης

Ό Κ α θ η γ ο ύ μ ε ν ο ς

της Ι. Μονής Έσφιγμένου.

Άρχιμανδρίτης Εϋθύμιος

και οι σύν έμοι έν Χριστώ άδελφοί.

Γάμος και παρθενία

«Ού πάντες χωροϋσι τον λόγον τουτον, άλλ' οίς δέδοται. Εισί γάρ εϋνοϋχοι οίτινες έκ κοιλίας μητρός έγεννήθησαν ούτω, και εισιν εϋνοϋχοι οίτινες εϋνοϋχισθησαν υπό των ανθρώπων, και εισιν εϋνοϋχοι οίτινες εϋνούχισαν έαυτούς δια την βασιλείαν των ούρανών. Ό δυνάμενος χωρεΐν χωρεΐτω». (Ματθ. 19, 11-2).

Με τους άνωτέρω λόγους ό Κύριος δέν έννοούσε ότι μόνον μία ώρισμένη τάξις ανθρώπων είναι άξία και προορισμένη δια την ζωήν της παρθενίας, και συνεπώς οι λοιποί πρέπει να ύπανδρεύονται, ως πολλοί κακώς έρμηνεύουν. Κάθε άλλο! Με τις τελευταίες λέξεις του «ό δυνάμενος χωρεΐν χωρεΐτω» είναι σαν να έλεγε, ό θ ο υ λ ό μ ε ν ο ς την παρθενίαν, ως προσέληθ εις τό στάδιον αυτής, που σημαίνει ως έτοιμασθ δια τους άγώνας που απαιτούνται προς κατορθώσιν της, ή οποία, όπως όλες οι άρετές, έτσι και αυτή προς εκπλήρωσιν της έχει ανάγκη και της άνωθεν ροπής και της θελήσεως του άγωνιζομένου.

«Έλεγεν... οίς δέδοται», γράφει ό θεός Χρυσόστομος, «δεικνύς ότι πολλής εις τούτο δεΐ της άνωθεν ροπής τώ εις τούτο εισελθόντι τό σκάμμα, ής άπολαύ-

σεται πάντως ό θ ο υ λ ό μ ε ν ο ς». (Πρόλ σχετικώς και τά λίαν έπιτυχή του άγίου Ισιδώρου Πηλουσιώτου (Ρ.Γ. 78, 1253).

Κατωτέρω έν είδει μνημοσύνου επί τη 200ετηρίδι της προς Κύριον έκδημίας του μεγάλου διδασκάλου και πνευματικού ήγέτου των περιωνύμων Κολλυμβάδων Νεοφύτου τοϋ Κασσοκαλυβίτου († 1784 - 1984) παραθέτομεν τό σχόλιον αυτού επί του άνωτέρω Κυριακού λογίου, ως έλάχισον δείγμα της σοφίας και κατά Θεόν διακρίσεως του άνδρός.

Σ χ ό λ ι ο ν : Τό «άλλ' οίς δέδοται», διδάσκοντός έστι, τό της παντελούς άγνείας δώρον είναι Θεοϋ, παρ' αυτού, ως και τάλλα των χαρισμάτων διδόμενον (Α' Κορ. 7, 7. Ιακ. 1, 17). Δίδεται δε ούκ άποκληρωτικώς τώ μέν, τώ δ' οϋ, ως τινες θουληθέντες μέν καθαρεύσαι έν αγαμία, ήττηθέντες δε υπό των όρέξεων, άπολογίαν έχειν οίονται τό «άλλ' οίς δέδοται». Οϋδείς οϋν τώ μέν, τώ δ' οϋ, άλλα παντί τώ αίτούντι δίδεται· οϋδέ γάρ προσωπολήπτης έστιν ό Θεός (Πραξ. 10, 34. Γαλ. 2, 6), άλλ' απλώς αίτεΐτέ φησι, και δοθήσεται υμίν· και: «πας ό αίτών λαμβάνει» (Ματθ. 22, 8). Εΐπερ οϋν «πιστός ό Κύριος έν

πᾶσι τοῖς λόγοις αὐτοῦ» (Ψαλμ. 144, 13. Β' Τιμ. 2. 13. Ἐβρ. 10, 23) τί δὴ ποτέ τινες ἐπιλαμβάνονται μὲν τοῦ «ἀλλ' οἷς δέδοται», οὐκέτι δὲ προσέχουσι τῷ: «αἰτεῖτε καὶ δοθήσεται ὑμῖν», καὶ τῷ ἐπιφερομένῳ «πᾶς ὁ αἰτῶν λαμβάνει»; Εἰ δὲ τινες αἰτήσαντες οὐκ ἔλαβον, οὗτοι ἐκ τοῦ μὴ εἰληφέναι ἐλέγχονται μὴδὲ αἰτήσαντες, εἰ καὶ ἔδοξαν ἡττημένοι. Ὁ γὰρ εἰπὼν αἰτεῖτε καὶ δοθήσεται ὑμῖν, ἐδίδαξε καὶ πῶς δεῖ αἰτεῖν, ἐν οἷς ἀπαιτεῖ τὸν αἰτοῦντα ξυνεισφέρειν προηγουμένως πάντα τὰ παρ' ἑαυτοῦ οὕτως, ὥς μὴδὲν ἑαυτῷ ξυνεῖδέναι (Ἰω. 15, 7. Α' Ἰω. 3, 21) ἐξῆς δὲ, πιστεύειν ὅτι λήψεται (Μάρκ. 11, 24. Ματθ. 21, 22. Ἰακ. 1, 6).

Πιστεύει δὲ ἀδιστακτικῶς ὅτι λήψεται, οὐ πᾶς ἀπλῶς ὁ αἰτῶν, ἀλλ' ὁ παρρησίαν ἔχων πρὸς τὸν Θεὸν παρὰ τὸ, ὥς εἴρηται, μὴ ἐπιλαμβάνεσθαι ἑαυτοῦ κατὰ συνειδήσιν ἐπὶ παραβάσει ἐντολῆς Θεοῦ (Α' Ἰω. 3, 21), ὅποτε οὐδ' οὗτος ἀπλῶς εἰτ' οὖν ταχέως λήψεται, ἐάν μὴ καὶ μετ' ἐπαινουμένης ἀναιδεΐας αὐτῶν, μὴ ἐκκακῇ, κατὰ τε τὸν μεσονυκτίου κόπους παρέχοντα καθεύδοντι τῷ φίλῳ, ὥστε ἀναστάντα τῆς κλίνης, δοῦναι οἱ (= αὐτῷ) ἄρτους, καὶ τὴν χήραν ἐκείνην τὴν τὸν κριτὴν τῆς ἀδικίας καθ' ἐκάστην ὑποπιέζουσαν, ὥστε ἐκδικῆσαι αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου αὐτῆς (Λουκ. 18, 2).

Ἀλλὰ γὰρ οὐδ' ὁ οὕτω λαθὼν τῶν θεβαίων εἰληφόντων ἂν εἴη, εἰ μὴ καὶ παράμονον, εἴτ' οὖν ἀναφαίρετον εἴη ἔχων τὸ δεδομένον, ἂν μὴ φημι διὰ παντός ἢ ἐνδεδυμένος τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ δύνασθαι στήναι πρὸς τὰς μεθοδεΐας τοῦ διαβόλου (Ἐφ. 6, 11) ὅστις ὡς λέων ὠρμύμενος περιπατεῖ, ζητῶν τίνα καταπίει (Α' Πέτρ. 5, 8. Ἰωβ. 1, 7). Τοὺς γὰρ μὴ νηφόντως γρηγοροῦντας (Α' Πέτρ. 5, 8) ἀλλ' ἐπιθυσιάζοντας καὶ οἷον καθεύδοντας (Β' Βασ. 4, 6) θανατοῖ, ἀναθαίνων διὰ τῶν κατὰ τὰ αἰσθητήρια θυριδῶν, ὡς γέγραπται (Ἰερ. 9' 21) καὶ τὸν ἐν τοῖς μέλεσιν ἡμῶν νόμον, τὸ φρόνημά φημι τῆς σαρκός, ἀντιστρατεύων τῷ νόμῳ τοῦ νοῦς ἡμῶν, τοῦτ' ἔστι τὸ τοῦ Θεοῦ νόμῳ, ὧτινι συνηδόμεθα κατὰ τὸν ἔσω ἄνθρωπον (Ρωμ. 7, 22 καὶ 8, 6).

Παντὶ μὲν οὖν τῷ κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον αἰτοῦντι καὶ κατὰ τὸν Γρηγόριον εἰπεῖν (ἐν τῷ εἰς τὸν Καισάρειον) τοῖς καλῶς προηρημένοις δίδοται. Ὅτι δὲ καὶ παντὶ ἀνθρώπῳ χωρητός, εἰ καὶ μὴ πάντες χωρεῖν αἰροῦνται τὸν περὶ τοῦ τρίτου εὐνουχισμοῦ λόγον, δηλοῦσιν ὅ,τε ἀπόστολος καὶ πρό γε τούτου ὁ Κύριος δι' ὧν φασιν, ὁ μὲν ὁ δυνάμενος χωρεῖν χωρεῖτω — τὸ δὲ δὲ ὁ δυνάμενος ἀντὶ τοῦ ὁ βουλούμενος εἰλημμένον ἐδείχθη — ὁ δὲ θέλω πάντας ἀνθρώπους εἶναι ὡς ἐγώ, εἰ δὲ οὐκ ἐγκρατεύονται, γαμησάτωσαν. Οὐκ ἂν οὖν ὁ Παῦλος ἠθέλησεν, οὐδ' ἂν παρεκάλεσε πάντας τοὺς πιστοὺς μιμητὰς ἑαυτοῦ γίνεσθαι (Α' Κορ. 4, 16), εἴπερ μὴ παντὶ δυνατόν ἦν μιμῆσθαι αὐτὸν τὰ τε ἄλλα καὶ κατὰ τὸν τῆς ψυχῆς δι' ἐγκρατείας εὐνουχισμόν.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐν Τρούλλῳ οἰκουμένη συνόδος (καν. μγ') «ἐξὸν ὑπάρχει λέγαμεν χριστιανῶ τὸν ἀ-

σκητικὸν ἐλέσθαι θίον, καὶ ἐν μοναστηρίῳ εἰσιόντα ἀποκαρῆναι», καὶ αὕτη φημί παντὶ δυνατόν εἶναι παρίστησιν, ὃν οὐ πάντες χωροῦσιν, ἀλλ' οἷς δέδοται. Πᾶσι γὰρ δέδοται τοῖς αἰτήσασιν ἀπὸ Θεοῦ τὴν λογικὴν τοῦ Πνεύματος κατὰ Παῦλον εἰπεῖν μάχαιραν, καὶ δεόντως αὐτῇ χρησαμένοις, ἵνα εὐνουχίσωσιν ἑαυτοὺς διὰ τὴν τῶν οὐρανῶν βασιλείαν, μὴ ἀπτόμενοι τοῦ σώματος (κατὰ τοὺς σιδήρῳ τὰ ἑαυτῶν μόρια ἀποκόπτοντας) τὸ δὲ παθητικὸν τῆς ψυχῆς αὐτῶν λόγῳ ἐκτέμνοντες». (Ἐπιτομή Ἰ. Κανόνων, ἀνέκδοτον).

Διῶνται τῆς ἀληθείας

Ἐπὶ δεκαετίαν τώρα συνεχίζεται ἐν Ἀγίῳ Ὁρει ἓνας διωγμὸς ἀδικίας ἐναντίον τῶν ὀρθοδόξων ζηλωτῶν πατέρων. Αἱ Μοναχὶ δὲν τοὺς δίδουν Καλύθας διὰ τὰ μονάσους, ὅταν θελήσουν νὰ μετακινήσων ἀπὸ μίαν περιοχὴν εἰς ἄλλην — πρᾶγμα λίαν σύνηθες εἰς τὸ Ὄρος — ἢ ὅταν διὰ πρώτην φοράν ἐξέλθουν ἐκ τινος Μονῆς προκειμένου νὰ μὴ μετέχουν τῆς εὐθύνης τοῦ μνημοσύνου τοῦ λατινόφρονος Δημητρίου, οὕτε νὰ πάρουν ὑποτακτικούς ὡς συνοδείαν, με ἀποτέλεσμα νὰ ταλαιπωροῦνται οἱ ἡλικιωμένοι ἐξ αὐτῶν ἀνευ βοηθῶν εἰς τὰ γηρατεῖα των. Ἀλλ' αὐτὸ οὐδόλως συγκινεῖ τοὺς ὑπευθύνους, διότι τελικὸς τῶν σκοπὸς εἶναι νά... ἀδειάσουν τὸ δυνατόν συντομώτερον αἱ Καλύθαι τῶν ζηλωτῶν, ὥστε νὰ περιέλθουν αὐταὶ εἰς τὰς Μονὰς! Δυστυχῶς τὴν αὐτὴν πολεμικὴν ἐφαρμόζουν καὶ τινες ἐκ τῶν Σκητῶν, προτιμῶσαι νὰ θλέπουν τὰ Καλύθια νὰ γίνωνται ἐρείπια παρὰ νὰ περιέρχωνται εἰς τὴν κυριότητα τῶν ζηλωτῶν.

Καὶ ἐνῷ ἐπιδεικνύεται μιὰ τοιαύτη ἀφιλόδελφος καὶ ἀντικανονικὴ καὶ παρὰ νόμον διαγωγή ἐναντὶ τῶν τηρητῶν τῆς πατρώας εὐσεβείας ζηλωτῶν, ἀντιθέτως διὰ τὰς Κανονικὰς καὶ κραυγαλέας παραβάσεις τῶν μὴ ζηλωτῶν μοναχῶν παρατηρεῖται σκανδαλώδης ἀδιαφορία ἐκ μέρους τῶν Ἀγιορειτικῶν ἀρχῶν. Ἐρωτῶμεν: Δικαίῃ ἢ Ἰ. Κοινότης δὲν ἐτιμώρησε διὰ παραδειγματικῆς ἀκοινωνήσεως, ἀλλ' οὕτε κἂν ἐπέπληξε τοὺς Σιμωνοπετρίτας μοναχοὺς, οἱ ὅποιοι με τὸσον θάνατον τρόπον ἐπρόσβαλαν τὴν ἀγίαν μνήμην τῶν ἐπὶ Βέκκου μαρτυρησάντων ὁμολογητῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων, με τὸν τρόπον ποὺ ὑπεδέχθησαν καὶ ἐφύλοξένησαν ἐν τῷ Ἰ. Ναῷ καὶ τῇ τραπέζῃ των τὸν ἐχθρὸν τοῦ Θεοῦ Καρδινάλιον Καϊνίχ;

Πῶς ἢ αὐτὴ πάλιν Ἰ. Κοινότης ἐγκρίνει τὴν πρωτάκουστον εἰς θαρραλότητα ἐπιθυμίαν τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς Δοχειαρείου π. Γρηγορίου Ζουμῆ καὶ ἀπελαύνει τὸν ἐξαρτηματικὸν ζηλωτὴν μοναχὸν του π. Δαμιανόν; Καὶ ὁ λόγος; Διότι ὁ ἀνωτέρω πατὴρ εἶναι ἐναντίον τῆς λατινοφρονίας καὶ κακοδόξου πορείας τοῦ πατριαρχείου!

Κατόπιν τούτων ποία ἄλλη ἀπόδειξις ἀπαιτεῖται διὰ νὰ πεισθῇ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ὅτι τὸ Ἅγιον Ὄρος ΣΥΝΕΜΑΧΗΣΕ με τὴν αἵρεσιν τοῦ πεπτωκότος Φαναρίου, ὅταν διώκῃ αὐτοὺς ποὺ ἀγωνίζονται διὰ τὴν διατήρησιν τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τὸν ἱερὸν αὐτὸν χώρον;

Ἐκδότης - Ὑπεύθυνος: Ἱερομόναχος Καλλίνικος — Καψάλα — 63086 Καρυσί, ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ
Συνδρομή: προαιρετική.

Τυπογραφεῖο: Θ. Θεοδωρόπουλος - Ἀν. Νάγιας ο.ε. Κορίνθης 7 — Ἀθήνα Τ.Τ. 105 53 — Τηλ. 32.16.295